Storm Petersen har en tegning af en professor, der om et bestemt folkeslag siger følgende:
'Om denne vilde stamme ved man overhovedet intet, da de få efterkommere, som endnu lever, ikke mere er vilde.'
Vi socialdemokrater skal ikke blive til en lille flok af tamme vilde, som ingen længere kan huske hvad stod for.
Hvad står vi da for? Hvad står vi ikke for ?
Vi kan ikke, skal ikke og vil ikke dirigere og styre folks tilværelse.
Vi ved, at vi ikke med nok så kloge politiske beslutninger kan garantere mennesker lykke.
Lykken er noget vi skal finde selv. Ved at tage ansvar for vort eget liv. Bruge vore talenter. Være sød for vores partner. Være noget for børn og venner. Søge glæde med børnebørnene.
Den politiske opgave er nu som før at afløfte byrder og vælte forhindringer, så tung social arv og dårlig økonomi ikke berøver den enkelte friheden til at forme en god tilværelse.
Men dét vi er på vej til, det vi er op imod, de udfordringer, vi skal klare, ser helt anderledes ud end for 25, 50, 100 eller 125 år siden.
Derfor giver den gamle sprogbrug ikke altid de rigtige ord. Derfor giver den gamle drejebog ikke altid de rigtige svar.
Arbejderbevægelsen skal -ligesom idrætbevægelsen - blive ved at være folkebevægelse.
Derfor skal den bevæge sig lige så meget!
For mange streger i sandet holder ikke i et land og i en verden, hvor det blæser så meget.
Vores kamp må aldrig blive til at fastholde gamle strukturer, bevare stive systemer eller værne om gamle organisationer.
Strukturer, systemer og organisationer skal tjene mennesker. Gør de ikke det, skal de omformes eller nedbrydes.
Vi er i gang med at omforme.
-Socialdemokratiet fik regeringens ledelse for 3 1/2 år siden.
Dengang på arbejdsløsheden på vej mod ny sørgelig rekord, underskuddet på finanserne var stærkt voksede, renten var høj, de nødvendige reformer af

skattesystem og arbejdsmarked var der ikke taget fat på.. Tilliden til os ude i verden var ringe.
Det var dén arv vi overtog fra de folk, der nu flakker rundt i opposition og forsøger sig med de sædvanlige økonomiske illusionsnumre og forslag om at mindske trygheden og øge uligheden.
Vi vil gerne samarbejde. Men vi vil ikke samarbejde om at gå baglæns.
Det vil altid været et absurd præstationskrav til Socialdemokratiet, at vi skal afvikle dét velfærdssamfund, vi har skabt.
Den nye regerings første store opgave i 1993 var at få Danmark i gang igen.
Vi sparkede gang i beskæftigelsen.
Vi fik moderniseret skattesystemet.
Der var en kammerat i aftes, der holdt en tale om at skattereformen ramte skævt. Var til gavn for de store indkomster. Han overså én væsentlig ting. De velhavende betaler en fjerdedel af regningen for de lave trækprocenter, fordi vi har skovet i fradrag og aflivet fiduser i en stil og grad, der aldrig er set før. Det er derfor, at skatterådgiverne er det eneste fag, der har haft stigende arbejdsløshed siden 1993.
Vi fik skabt bedre sammenhæng mellem rettigheder og pligter i arbejdsmarkedspolitikken. Vi satsede langt flere midler på uddannelse. Både for de unge og de voksne. Vi lavede orlovsreform.
Men samtidig har vi fået underskuddet dramatisk ned, vi har sikret ro om omkostningerne, fald i renten og tillid til fremtiden.
Nu ligger Danmark i førerfeltet i Europa på med hensyn til bekæmpe arbejdsløshed, skabe nye jobs og få orden i de offentlige finanser.
Men det betyder ikke, at socialdemokratisk politik nu er blevet reduceret til nogle talkollonner.
Vi kan ikke drive politik uden engagementet, viljen til forandring og visioner om noget bedre.
Men det er ikke nok med det varme og bankende hjerte, hvis pengene mangler.
Vi får aldrig råd til alt dét, vi gerne vil, hvis vi bliver ved med at lægge oven på en gæld på 600 mia.
Det er med pengegælden som det er med miljøgælden. Det er nu vi skal have betalt af. Det haster, fordi vi ellers berøver vore børn og børnebørn retten til samme frihed og samme gode liv, som vi selv har nydt godt af.

Det gælder ganske særligt for en politisk bevægelse, der
også vil være i spidsen om 20 år, at vi må være forpligtet til at tænke på fremtiden.
Derfor skal vi gøre det til vores folkesag, at der kommer orden i økonomien.
Dén orden, vi har skabt, betyder, at vi genvundet friheden til at vælge en bedre fremtid.
Nu risikerer vi ikke at blive drevet rundt i manegen af internationale spekulanter, der tvinger renten op, valutaen ned og udløser panikagtige nedskæringer.
Vi har ikke den risiko, hvis vi holder kursen.
Derfor har vi også kræfter til - i samarbejde med kommuner og amter - at tage fat på den anden store opgave: Fornyelsen af velfærdssamfundet. Løsningen på dé mangler og fejl, der vitterligt er.
Nu tør vi tro på, at vi helt kan overvinde dén arbejdsløshed, der alt for længe har skubbet alt for mange udenfor.
Vi kan og vi vil gøre det uden at skabe ny ulighed. Uden at tage bundproppen ud i lønsystemet.
Vi vil ikke berøve mennesker rettigheder til dagpenge, efterløn og førtidspension.
Men vi vil forme et samfund med mange flere aktive muligheder: For de unge. For de ældre. For dem, der er ramt af handicap eller sygdom.
Vi skal have åbnet arbejdspladserne for dem, der har en arbejdsevne, men ikke en fuld arbejdsevne.
Først og sidst skal vi give danskerne så mange kvalifikationer, så vi som samfund altid er foran i kapløbet om jobbene.
Det er vejen til at gøre al snakken om den ubærlige forsørgerbyrde til skamme.
Men vi må holde fast i bevidstheden om, at vejen er
smallere og prioriteringen skarpere end de foregående 30
o
ar.
Som partiformanden sagde i går: Der er ikke penge til det hele.
Vi kan ikke love store skattelettelser og privat forbrugsfest, når vi vil prioritere velfærden, miljøet og afviklingen af den gamle gæld.
Vi er nødt til at nøjes beskedne pengelønsstigninger. Men det kan give os lige så meget i realløn og mere i beskæftigelse end hvis vi fyrer op under inflationen igen. Vi skal undgå en inflation, der vildt og vilkårligt skubber rundt med værdierne, som driver

renten op, dræber investeringer og spærrer for nye arbejdspladser.
Vi kan - og skal være - være utålmodige med at nå de nye mål, dee nye fremskridt.
Vi kan opleve, at andre kunne tage en større del af det samlede ansvar.
Måske er det kernen i de kritiske udsagn, vi hører fra gode partifæller i kommunerne.
Sandheden er jo, at vi alle - hver på vor post - stræber efter de samme mål og hver dag skal bøje modstridende hensyn mod hinanden.
En af de gamle kæmper, overborgmester H.P.Sørensen, - sagde det engang meget bramfrit:
'Hvis der er et lokum, der brænder et sted i byen, så kan man være sikker på, at det sidder en socialdemokrat på det.'
Sådan er det jo. For vi er dér og vi vil være dér, hvor det brænder på. Dér hvor problemer skal løses. Dér hvor modsætningerne mødes.
Vi snakker ikke bare. Vi smeder. Og det slår gnister.
Men vi har besluttet os for at holde sammen.
For der er nok udenfor vores egen kreds, der slår løs på os.
Mange, der taler dårligt om os. Mange, der vil os til livs.
Der er ingen tvivl om, hvad dé har af ønsker til denne kongres.
De ønsker, at vi skal gå i hovedet på hinanden.
Men vi skuffer dem:
Vi diskuterer ikke om velfærdssamfundet kan overleve.
Vi udstikker kursen for et åbent og stærkt Danmark, hvor der både er folkelig opbakning og solidt økonomisk grundlag for velfærdssamfundet.
Vi diskuterer ikke om Danmark skal være med i Europa.
Vi fastlægger dén aktive rolle, Danmark skal spille i Europa. Til fordel for miljøet, for beskæftigelsen, for freden og for samarbejdet med de nye demokratier i øst.
Og -partifæller - vi tager ikke tilbage fra Aalborg for at sidde passiv på stole og taburetter.
Vi tager tilbage for målbevidst at udmønte de beslutninger, denne kongres træffer. Vi tager med en bagage af dé holdninger og ideer, der offensivt kan matche det nye århundredes udfordringer.